

Lipták Ildikó

POLAROID

[BECSAPÓDÁS]

2017-04-07 | BECSAPÓDÁS, NOVELLA

Felém tartja hosszú, vékony ujját, először úgy látom, mintha a középsővel bemutatna nekem. Nem akarom viszonzni, de nagyon bánt. Olyan kitartóan csinálja, hogy jobban megnézem: valójában a mutatóujjával int, sőt hív. Bántottságom önbizalomra vált: nem indulok el. Ha akar valamit, majd idejön. Jól számítok: nyurga lábával a kerítés felé siet. Sudár, szép lány. Mindene hosszú: a végtagjai, a haja, sőt a feje is kissé, de ez is jól áll neki. Tizennégy éves, és kész nő. Egyszer kilestem a kerítésen keresztül, ahogy a hintájukban ülve a barátnőjével beszélgetett. A lány magamfajtnak tűnt: kicsit fiatalabb és gyerekforma: semmi mell, alacsony termet, dedós frizura. Irigy voltam, el sem tudtam képzelni, hogyan lehetnék érdekes neki, ha szóba állna velem. Le sem vettem a szemem a gesztikuláló, arisztokratikus kezéről. Utána napokig nézegettem a sajátomat, óvatosan húzgáltam az ujjaimat, hátha alakíthatok rajtuk kicsit.

Én is ilyen akarok.

Ahogy most közelít, sötét, apró szeme mosolyog. Bőpólóját az egyik válláról lecsúsztatva viseli, látom csontos vállát, kiáll a kulcscsontja. Én is ilyen akarok. A cicije még neki is alig látszik. A szívem a torkomban ver, észrevétlenül próbálok igazítani a ruhámon, lazítanék rajta, nehogy bénának lásson, de az én ruhám nyaka szűk és merev. Mindegy, remélem, a kerítésen keresztül nem tud alaposan megnézni, épp csak nyaktól fölfelé látszom ki a drót fölött. Általában kimért, sőt gögös, még a köszönésemet is alig fogadja, most viszont úgy kezd velem beszélgetni, mintha minden nap ezt gyakorolnánk.

– Állati meleg van, mi? Olyan hirtelen jött, én majd megveszek.

„Állati, megveszek...”, – soha sem használtam még ilyen szavakat. Nem is tudok válaszolni, de ő folytatja:

– Jól vagy amúgy?

Már majdnem kibuggyan a számon, hogy dehogy vagyok jól: apukám halála óta kibírhatatlan a házunk, anya folyton sír, idehaza is feketében jár, íztelenül főz, és nem festi a haját, amitől úgy néz ki, mint egy öregasszony, s én folyton arra gondolok, ő is

meg fog halni, pedig még csak harmincnégy éves. És pár napja a kutyánknak is nyoma veszett, amit már tényleg nem lehet kibírni. Épp most tűztem ki a környékbeli oszlopokra a képét, hogy keressük.

Valami megmagyarázhatatlan csoda folytán kiszalad a számon:

– Remekül, kösz.

Nem akarok hinni a fülemnek! Ez meg honnan jött? Életemben nem ejtettem még ki, hogy „remekül”. Öklömet összeszorítva a combomba ütök örömben.

– Arra gondoltam, átjöhetnél egyszer, de csak, ha van kedved.

Ahogy ezt mondja, elnéz a fejem fölött, mintha nem is érdekelné a válasz. Kivárom, hogy újra találkozzon a tekintetünk, biztosra akarok menni, látnom kell, hogy tényleg akarja, és megérti a válaszomat, ami a szívemből úgy szólna, hogy naná, még szép, akár most azonnal, itt, a drótháló fölött, helyből ugrással, ha úgy akarod.

– Megkérdezem anyukámat.

Én barom! Én címeres ökör! Mint egy hatéves. Hozzáteszem:

– Megkérdezem, várunk-e vendégeket vacsorára.

Régen sem fogadtunk vacsoravendégeket, nem hogy most. Annál büszkébb vagyok az ötletemre, ami megmentheti a helyzetet.

– Ja, nem most gondoltam, majd valamelyik nap.

Azzal sarkon fordul, és királynői léptekkel távozik. Még egyszer visszafordul, és rám hunyorít.

– Akkor hamarosan!

Paul A. Rizer, flickr.com

Innentől minden délután a kertben vagyok. A kutya helyét tisztogatom, rendet teszek, gereblyézek, le-föl sétálgatok, és közben fél szemmel mindvégig a szomszéd udvart figyelem.

Anyukám nem vesz észre semmit az egészből, még azt sem, hogy kigazoltam a kerítés mellett. Persze, hogy nem, hisz ki sem jön a kertbe. Azt gondolom, Mackó is miatta szökött meg, hetek óta meg sem simogatta, üres tekintettel járt el mellette; enni-inni is csak én adtam neki. Biztos megorrolt, hisz korábban mindig ő etette. Nyugtalan volt, egész éjjel ugatott, hallottam. Csak hajnalban hagyta abba. Az eltűnése reggelén nulladik órára mentem volna. Mikor a konyhában melegítettem az ételét, anyu már ott ült. Úgy láttam, kissé megizzadt valamitől. Kezemben a kutya lábosaival elindultam, mire ő olyan mozdulatot tett, mintha meg akarna állítani. Aztán mégsem szólt semmit, hát továbbmentem.

Csak odakint láttam meg, hogy a lánc végén nincs ott Mackó. Beszaladtam, kérdeztem, mit tud róla, de válasz helyett az asztalra hajtotta a fejét, és sírni kezdett. Ez minden nap megeshet, már nem is csodálkozom. Az edényt lecsaptam, hogy kifröccsent a lé, én meg kifutottam az utcára, és torkom szakadtából ordítottam Mackó után.

Pár perc után anyu a karomnál fogva behúzott a házba.

Nem mentem iskolába. Nem bírtam. Délelőtt az utcákon bolyongtam, hátha megtalálom. Nem féltem belenézni az árkokba: ha elütötte egy kocsi, akkor is látni akarom. Hazaviszem, és eltemetem. Meg tudnám csinálni, bár majdnem kétszer olyan a súlya, mint nekem.

Már három napja hiányzott, és kutattam utána, mikor eszembe jutott, hogy kiplakátolhatnám. Ekkor jött Nati.

szebb lakásuk van

Elképzelem, milyen lesz átmenni hozzájuk. Biztos, hogy sokkal szebb lakásuk van, mint nekünk: hatalmas tölgyfa asztalnál ülnek, mindhárman

trónszerű széken, de a legmagasabb támlája Nati apukájáénak van. Vacsorához ünneplőbe öltöznek, és mindig terítenek abroszt. Ezüst étkészletük van. Azt nem tudom, miről beszélgethetnek közben, de biztos nem olyanokról, mint mi szoktunk.

Egész héten várom, hogy kijön, és áthív, de semmi. Csütörtökig bírom, akkor becsöngetek hozzájuk. Sokáig nincs válasz, pedig látom, hogy kilesnek a verandán. Talán nem hallották, gondolom, s újra megnyomom a csöngőt. Először, mintha Natit látnám feltűnni az ajtónál, de végül az anyukája nyit ajtót, s nem szól semmit, csak néz rám. Nem is kérdőn, inkább kijelentően.

– Kezit csókolom, Nati itthon van?

Esküszöm, nem határoztam el előre ezt a kezitcsókolomot! Nati anyukája a karját sorompóként az ajtófélfára támasztja, s úgy int nemet a fejével. Furcsállom a gesztust, mert én a bezárt kapun kívül vagyok, ő meg vagy hat méterre áll tőlem. Így is látom, hogy a felső karján kék zúzódás van. Egy pillanatra az ő szeme is a foltra téved, gyorsan leteszi a kezét. Ebből tudom, hogy jól láttam. Azt mondja, nincs itthon, de szinte biztos, hogy hazudik, mert hiába kérdezem, azt sem hajlandó elárulni, mikor jön haza.

Másnap a tanulni valók alatt roskadozom, mikor csöngetnek. „Gyere!” Mindössze ennyit mond, s én rögtön értem, hogy a szülei nincsenek otthon, így most bemehetek.

Nem merek nemet mondani, pedig rossz ötlet nem készülni holnapra, ám mostantól úgysem tudnék koncentrálni. Anélkül megyek át hozzájuk, hogy anyának szólnék róla. Remélem, nem vesz észre. Biztos úgysem leszek sokáig. Meg egyébként is: gondolom, a hintában fogunk ülni, onnan meg szemmel tarthatom az udvarunkat. Ha mégis keresne, szólok neki, hogy ott vagyok. Tán még örülne is neki.

A hinta felé tartok, de ő már nyitja is a lakásajtót. Egy kicsit félek, nehogy mégis itthon legyenek. Alaposan lábat törölök, pedig nincs sár, és még a küszöb előtt lehúzó a cipőmet. Nem lukas a zoknim, és viszonylag tiszta is.

A lakásban elég sötét van, mivel a redőnyöket nem húzzák fel rendesen. Ismeretlen ételszag finom tisztítószerkével keveredik. A nappalin át a szobájába megyünk. Nagyon illik hozzá a berendezés: igazi lányos ágya van, és olyan rend, amilyen nálam még az életben nem volt. Állok a szoba közepén, igyekszem kordában tartani a kíváncsiságomat, s az illónél nem jobban megbámulni a cuccait. Nagyon várom, hogy kiderüljön, miért vagyok itt. Percekig nem szól semmit, de érzem, hogy figyel engem. Nem merek ránézni. Minél tovább állok ott, annál nehezebb megmozdulni. Úgy érzem magam, mint mikor az a férfi illetlenségeket beszélt nekem a buszmegállóban.

Nando The Ninja, flickr.com

- Mutassak valamit? - kérdi egyszer csak.

Most már késő megfutamodni. Szívesen megráznám magam, mint a pókhálóba akadt légy, hogy megérezsem, mekkora esélyem van kiszabadulni, de csak a gondolatig jutok, s közben némán bólintok.

Kinyitja a szekrényét, és kartondobozt húz elő. Az ágyhoz int, s a dobozt is odateszi. Egy gépet vesz ki belőle. Soha nem láttam ilyet. Az arca elé tartja, kattint. Négyzet alakú papírt köp felém, mintha a nyelvét nyújtaná rám.

Nati megrázogatja a képet, előtűnik a riadt arcom.

– Akarod te is?

A kezembe adja, mutatja, mit kell megnyomni. Pózol, mint a modellek. Lefotózom, szép lett. Az ágy alól cipősdobozt húz elő, a friss képet beleteszi, de nem zárja vissza.

– Akarod látni őket? – mutat a sok fotóra.

Persze, hogy akarom: Nati mosolyog. Nati csücsörít. Nati fekszik az ágyon. Nati ceruzát szopogat. Nati rúzsoz.

Kezdek megnyugodni. Megcsodálom a képeit, és elenged. – gondolom.

Nati anyja háttal, talán főz. Hinta. Hinta mozgásban. Barátnő. Barátnő sír.

A házunk. Én. Gereblyézek. Anyu a sufniaajtóban. Anyu kezében ásó. Mackó. Mackó a háza előtt fekszik. Anyu Mackó fölé hajol. Anyu a kert végében ás. Nati apja a vadászpuskáját tisztogatja.

Nem lapozok tovább. Egycsapásra megértek mindent. Lassan felállok. A szemébe nézek. Megfogom a fényképezőt. Exponálok.

felső kép | Nando The Ninja, flickr.com